

Arfvingarne : skämt med sång i en akt : efter en fransk idé /

Olsson, Frank A.

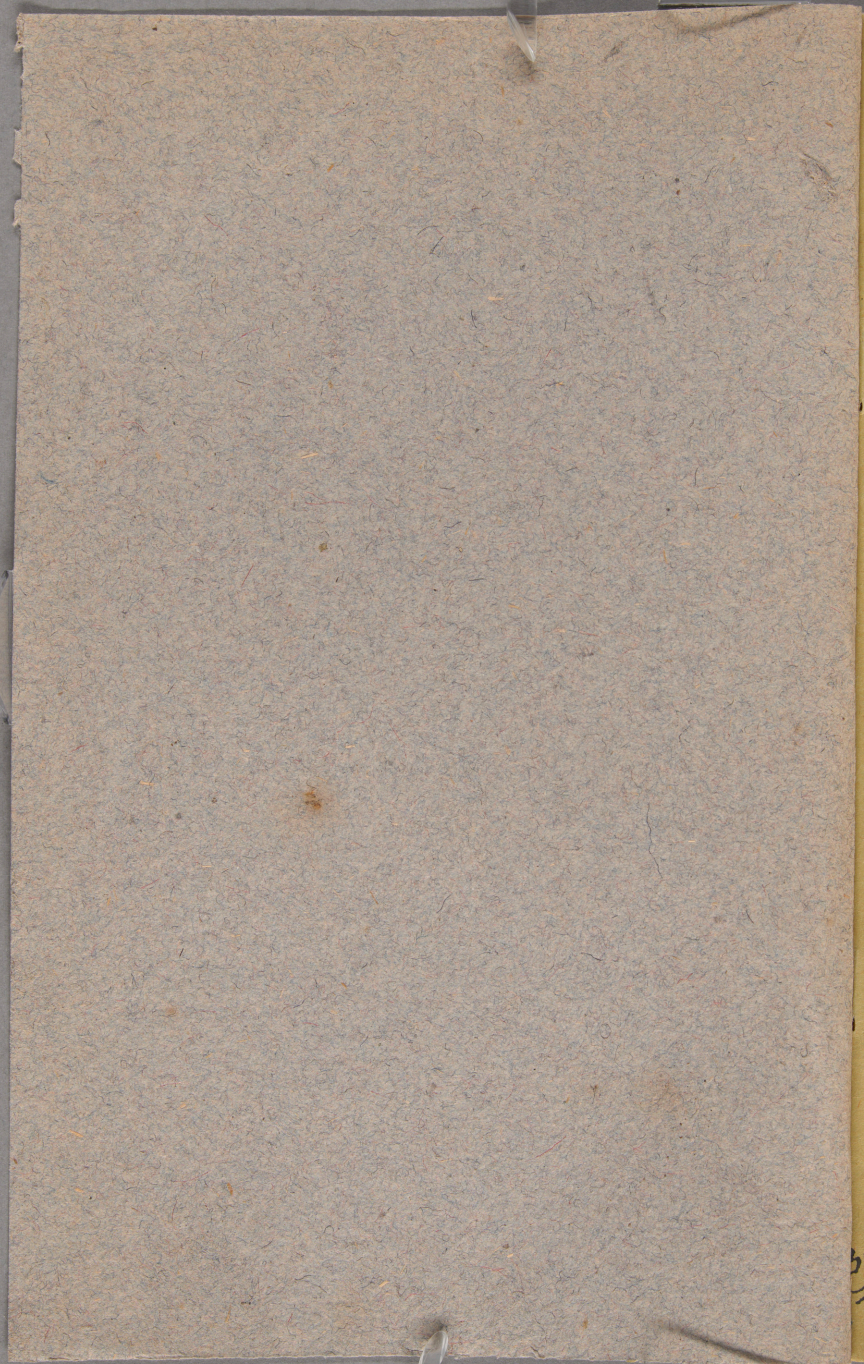
81 Fa Br.

OLSSON, F. A.

ARVINGARIVE

1889

Sw. Vst.
Drama
(Pro.)

ARFVINGARNE.

SKÄMT MED SÄNG I EN AKT.

Efter en fransk ide

— AF —

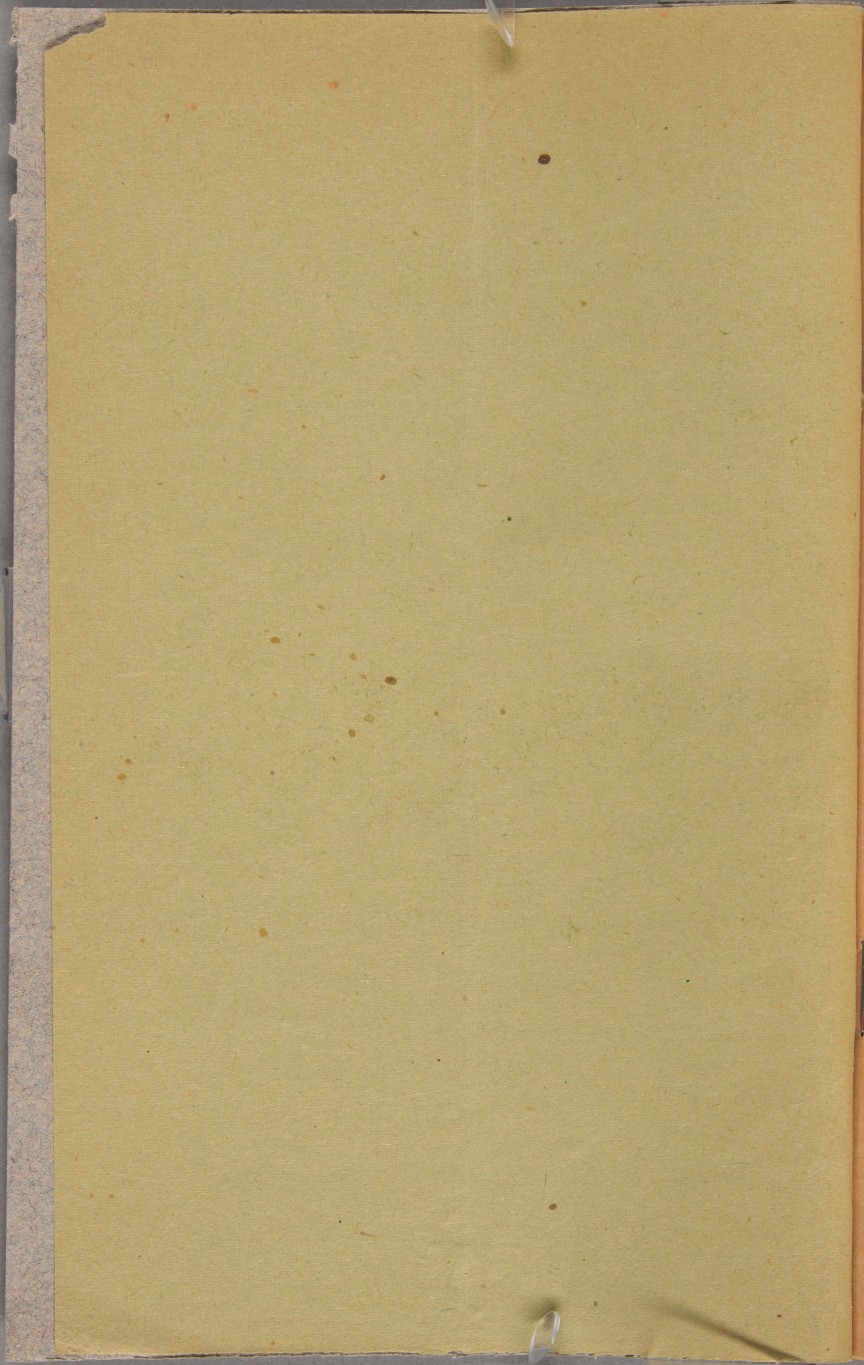
FRANK A. OLSSON.

Pris: 25 Cents.

TRYCKT HOS MAURICE LUNDIN, DENVER, COLO.

9/47.

1889 7

ARFVINGARNE.

SKÄMT MED SÅNG I EN AKT.

Efter en fransk ide

— AF —

FRANK A. OLSSON,

TRYCKT HOS MAURICE LUNDIN, DENVER, COLO.

7882

PERSONER.

PEHRSON, Borgmästare i Vimmerby.

PEHRSON, Regimentstrumslagare.

PEHRSON, en snobb.

PEHRSON, en bonde.

SNACKARE, en herre, som lider af öfverensstämmelse.

HANS HUSTRU, som också lider af öfverensstämmelse.

STINA PEHRSON, piga i Vimmerby.

Händelsen tilldrager sig i Vimmerby i Sverige omkring 1850.

Ett torg i Vimmerby. Borgmästarens hus till venster med fönster öfver dörren. Till höger en krog, "Tankställaren" med svängande skylt. Stolar och bord framför dörren. (V. venster. H. höger. R. ridå. F. fond.)

1:sta Scenen.

BORGMÄSTAREN. HERR OCH FRU SNACKARE.

(Borgmästaren iklädd öfversteuniform, med brandkårshatt men utan stöflar.)

BORGM. Nu herr och fru Snackare ger jag er endast fem minuter och inte en sekund mer. Innan jag blef borgmästare var jag öfverste vid "Prinsens Gubbar". Nu är jag chef för Första Flyg-fläng Eldsläckningssprutan. I dag är årsdagen för firandet af intagandet af "Svintrynet". Som gammal soldat ämnar jag deltaga uti ceremonierna. Jag hade allaredan påtagit min uniform när ni kommo. Solen är just i sitt uppgående. Jag ger er endast fem minuter. Tala!

HR SNACKARE. Välan, ers höghet . . .

BORGM. Tala ut qvickt. Hvad önskar ni, hr Stackare?

HR SN. (rättar) Snackare, ers höghet; jag önskar skiljs-messa.

BORGM. Och ni, fru Rackare?

HR SN. (rättar) Snackare.

FRU SNACKARE. Jag önskar detsamma, ers höghet; jag kan icke göra min man något emot.

BORGM. (till Sn.) Hvad är orsaken? Är er hustru omedgörlig?

HR SN. Nej, tvärs emot.

BORGM. Slösaktig?

FRU SN. Han har alltid kassan, ers höghet.

BORGM. Är hon otrogen?

HR SN. Nej, aldrig, ers höghet.

BORGM. Slår hon er?

FRU SN. O nej, jag älskar honom allt för mycket att begagna handgripligheter.

BORGM. Jag kan ej finna någon orsak till skiljsmessa. Jag skulle vilja veta hvarför ni önska det.

HR SN. För öfverensstämmelse uti lynne.

BORGM. Ganska riktigt, öfverensstämmelse i lynne.

HR SN. Ursäkta ers höghet, jag sade öfverensstämmelse uti lynne.

BORGM. Jag begriper, nej jag begriper inte.

HR SN. Jag vill förklara, ers höghet. När jag önskar någonting, så vill min hustru ha precis det samma; går jag till venster så går hon till venster; dricker jag, så dricker hon; säger jag saxen, så säger hon saxen. Den förbannade likheten uti vår smak och våra ideer, i allt, gör mitt lif förfärligt ensidigt. Jag behöfver ombyte, förströelser, och ej en sådan olycksalig likformighet. Detta är orsaken, hvarför jag vill ha skiljsmessa.

BORGM. Hvad säger ni fru Kacklare?

HR SN. (rättar) Snackare.

FRU SN. Ingenting, ers höghet, min man har alltid rätt.

HR SN. Se der, ers höghet.

BORGM. Nog, de fem minuterna äro gångna, kom hit fru Brackare, kom hit. (Hon kommer närmare, och han hviskar i hennes öra.)

HR SN. (afsides) Jag undrar hvad han säger till henne! Om jag ej får skiljsmessa, tror jag att detta förfärliga tillstånd dödar mig.

BORGM. (till fru Sn.) Att tagas morgon och afton före måltiderna. (Till båda) Adjö med er, kom tillbaka, när ni känna er bättre. (Han går ut till v.)

2:dra Scenen.

DE FÖRRA, (utom borgm.)

HR SN. Hvad hviskade han till dig?

FRU SN. Han ordinerade ett medel till vår förbättring.

HR SN. Låt mig veta, hvad det var för ett slags medel.

FRU SN. (ger honom en örfil) Detta!

HR SN. Hvad!

FRU SN. Att tagas morgon och afton före måltiderna.

HR SN. Det ska' vi bli två om.

FRU SN. Framåt marsch — rättning till höger!

HR SN. Detta tycks vara någon amerikansk patent-
medicin.

FRU SN. Men det ska' vara ett ofelbart medel.

(De gå.)

3:dje Scenen.

BORGmäSTAREN.

(från huset till v. Han gör gester och bugningar framför sin dörr
och nyser.)

BORGM. Atchi! Det var en underlig dröm jag hade i natt; hela tiden tyckte jag mig se min son, min förlorade son. Om jag kunde finna honom! Kanske denna dröm var ett himmelskt budskap om en ödets skickelse! Jag har länge hoppats att någon lycklig händelse skall ställa oss ansigte mot ansigte. Hvad får icke ett fadershjerta utstå! (kommer fram till r.) Jag minnes mycket väl huru det tillgick. Det var år 1832. Han var sex år gammal. Vi höllo nattvakt vid Komötet. Så kommo röfvare. Vi fattade våra vapen. Jag sade till min son: "vänta vid detta trädet." Jag steg upp på min gångare och samlade mina män omkring mig. Vi rusade emot fienden, som oaktadt sitt öfverlägsna antal blef drifven på flykten. När vi kommo tillbaka till lägret, gick jag genast att uppsöka min son. Jag fann trädet der jag hade lemnat honom, men min son var — borta.

(Musikchora) Jag begagnade mig af polisens hjälp — men de fingo naturligtvis ej reda på någonting — och sedan dess — inga nyheter. Se'n blef jag borgmästare. En gång om året blir jag öfverste. (poetiskt) Nu börjar gryningen. Den leende Aurora, Phoebi dotter nalkas. Atchi! (nyser och sätter sig på trappan, samt tager fram tidningar.) Låt se, hvad det är för nyheter. (läser) Buskalfven — nej Budkaffen (talar) den har alltid goda historier. Låt oss se offentliga nöjen. (läser) I dag kommer att uppföras vid den verldsberömda Senegambiska Circusen, för 1:sta gången: Debut af den ridande apmenniskan Synosefalus. (talar) Synosefalus — besynnerligt namn — men det är nog svenskt. (läser) Denne vidunderliga, hårbeklädda, men starka artist (talar) artist, ah, det måste vara en italiensk positivhalare (läser) denne artist utför de värsta gerningar med en förvånande lätthet. Deribland må nämnas hans hopp öfver Öresund och Tyskbagarebergen. (uppstiger och talar) Ah, en fader som eger en sådan son måste känna sig stolt. Min Thorsten kanske liknar honom. Min Thorsten! O, den drömmen! Om jag blott kunde finna honom, skulle jag göra honom till min vän, mitt sällskap, min dräng och min stöfvelknekt. Men bort med ledsamma tankar! Jag är ju borgmästare — det är ändock en hugsvalelse. Atchi! (nyser.)

4:de Scenen.

DEN FÖRRE. PEHRSON, EN SNOBB.

SNOBBEN. (inkommer från venster med en säck på ryggen, kapp och pincenez, etc. Läser skylten.) Fanken, der är det, Tankställaren. (till borgm.) Kan du säga mig, min vän, om den flygande velocipeden till Grenna går förbi här?

BORGM. (majestätiskt.) För det första är jag ej din vän; för det andra, visa mig ditt pass.

SNOB. Fanken i det, mitt pass har jag i säcken, min snälla man.

BORGM. (som förut) Jag är ej din snälla man. Ge hit passet!

SNOB. Det brådskar väl icke så fasligt; mitt namn är ju ändå Pehrson.

BORGM. (afsides) Pehrson! Himlar! Det ögat! Den munnen! Denna näsa! Om det är han! På gången och på pannan känns Thorsten, min son, igen. (till snobben) Är ditt namn Pehrson?

SNOB. Ja, Öfverste.

BORGM. Kalla mig borgmästare.

SNOB. (som framtagit passet gifver det till borgm.) Se der, din usling!

BORGM. (tager papperet. ödmjukt) Kalla mig vän. (läser, afsides) Himlar! Han talade sanning. (till snob.) Unge man, din hand! Jag är också en Pehrson.

SNOB. Du är då ingen fenomenisk, sönderdelad individ. Jag har känt många Pehr-söner utan att räkna far min.

BORGM. Har du en far?

SNOB. Gamle Oskuld! Ser jag ut, som om jag växt på en rosenbuske? (nyser) Atchi! Jag är förkyld.

BORGM. (med glädje, afsides) Han har förkybning. Jag har förkylning; kanske det är i släkten. (till snob.) Unge man, du liknar min förlorade son. (Skakar honom.)

SNOB. (motstretande) Vredgade raritet, tillbakahåll dina skakande rörelser.

BORGM. (lägger sin hand på snobbens hjerta) Har du inga känslor der?

SNOB. (groft) Jag känner en 11-tums labb. (Går bort till ett af borden, samt slår sig ner och spisar bröd och bär ur säcken.)

BORGM. Han är lik far sin. Detta är underligt, mycket underligt! (går ut till v.)

5:te Scenen.

SNOBBEN. STINA PEHRSON.

STINA (inkommer från h. med ett paket i handen.) O, Jesses, så varmt. (lägger paketet på bordet; ser snob.) Ah, en ung herre! God dag, herrn. (niger)

SNOB. Det var fanken, en så'n vacker flicka!

6:te Scenen.

DE FÖRRA. BORGM.

BORGM. (kommer från v.) Qvinliga torpare, ditt pass!

STINA. O. Jesses, en gardist! God dag, herrn. (niger)

BORGM. (argt) Ditt pass!

STINA. (ger honom passet.) Der, herrn.

BORGM. (tar emot det) Ditt namn?

STINA. Stina Pehrson, herre.

BORGM. (afsides) Pehrson! (läser) Himlar, det är sannt. Det ögat! Den munnen! Denna näsa! Om det vore han! På gången och på pannan . . . (afbryter) Är du en flicka?

STINA (skrattande) Var god, ers höghet, var ej oförskänd!

BORGM. (stolt) Qvinliga torpare, ditt språk är upprorsaktigt! Kom ihåg, att jag representerar lagen och att säga, att jag är oförskänd . . .

STINA. O, Jesses, jag ber om förlåtelse. Det var ej min mening. (blygt) Jag visste nog, att jag ej skulle säga något som jag tänker.

BORGM. (majestätiskt) Det är nog. (går sakta ut till v.)

7:de Scenen.

DE FÖRRA, (utom borgm.)

STINA (ser efter honom och skattar) Hvad han såg rolig ut! Somliga karlar äro så fula!

SNOB. (förtretad) Tack ska' ni ha för dem.

STINA. O, jag sade ej det om er. Ni ser ganska bra ut.

SNOB. Tack ska' ni ha för mig.

STINA. O, Jesses, det var ej meningen.

SNOB. Fanken, ni vet, att jag ej klagar. Jag ville ha sagt detsamma om er.

STINA. (sätter sig vid bordet) Så han säger. Vi a' ju inte bekanta.

SNOB. Fanken, det måste vi bli. Hvart ämnar ni er?

STINA. Intresserar det er? Ni följer väl ändå ej med mig.

SNOB. Ni känner mig ej, jag har ledsagat simplare flickor än er.

STINA. (utan att begripa) Jag skulle tro det.

SNOB. Kokett!

STINA. (förvirrad) Det menade han inte.

SNOB. (bjuder henne på bär) Vill ni ha bär?

STINA. Ja några, endast ett par. (äter) O, så goda!

SNOB. Ni tycker om frukt, lik alla Evas döttrar.

STINA. (äter) Evas döttrar! Inte bekanta. De bo ej i denna byn.

SNOB. Så-å, ni vill ej tala om för mig hvart ni ämnar er?

STINA. O, Jesses, ni är för frågvis. Jag svarar ej på sådana frågor. (med kraft) Ehuru madam Jönsson säger, att jag är en pratmakerska. Men hon är likväl icke någon elak qvinna. O, Jesses, nej! Ser han, hon skall sälja huset sitt...

SNOB. Åh, vill hon sälja sitt hus?

STINA. Ja. och så måste jag flytta och börja att arbeta på landet, men så tänkte jag, att det skulle allt förstöra mina händer, att syssla med sådant groft arbete. Det vore allt skada med så fina händer, vore det inte?

SNOB. (tar hennes händer) Jag skulle tro det.

STINA. Så ni ser, madam Jönsson sa', att hon skulle skicka mig till syster hennes, som bor i Grenna.

SNOB. (hastigt) Ah, ni reser således till Grenna?

STINA. Jesses; det var ej min mening att tala om det (ängsligt) Reser ni till Grenna också?

SNOB. Ja.

STINA. Så'n lycka! Vi kunna ju då resa tillsammans, ty vet ni, jag är rädd för obekanta menniskor; jag gör ej sällskap med hvem som helst. Ser ni, det är allt riskabelt, när man är ung och vacker.

SNOB. Ja, och ni vet det sjelf.

STINA. (blygt) Ja... jag menar, nej, o, Jesses, ni narrar mig att prata så mycket skräp.

SÅNG No. 1.

(Duett. Mel. ur op. Mikado: "The flowers that bloom in the spring.")

1.

SNOB. Om våren när marken kläds grön. Tra la.
 Och solen hon ler mot oss ner.
 När blomman hon doftar så skön. Tra la.
 Då svälla och gro alla frön. Tra la.
 Naturen mot menskorna ler.
 Naturen mot menskorna ler.
 En kyss uppå kind blir då älskarens lön.
 Af henne om våren, när marken kläds grön.

BÅDA. Tralalala, tralala, tralalala.
 Om våren, när marken kläds grön.

2.

STINA. Om våren då läks alla sår. Tra la.
 Som Amor med pilen ref opp.
 Förtjusta de älskande gå. Tra la.
 Allt jordiskt man sedan försmår. Tra la.
 Man litar på kärlek och hopp.
 Man litar på kärlek och hopp.
 Och bröstet det sväller, och hjertat det slår.
 Ty endast om våren, då läks alla sår.

BÅDA. Tralalala, tralala, tralalala.
 Om våren, då läks alla sår.

SNOB. Har ni en älskare?

STINA. Jo pytt, fick ni vet'at.

SNOB. Fanken! Vet ni, med sådana ögon borde ni
 ha en mängd.

STINA. Jag har ingen.

SNOB. (glad) Jag vet en . . .

STINA. O, Jesses, gör ni?

SNOB. Ja, vill du ge mig en lock af ditt hår?

STINA. Hvarför det?

SNOB. Är icke en lock af ditt hår beviset på dina känslor?

STINA. Ja, men endast om den är ryckt från mitt hufvud.

SNOB. Låt mig försöka . . . (försöker att kyssa henne. Hon skyndar till höger, han efter. Regimentstrumslagaren och bonden inkomma från v.)

8:de Scenen.

REGIMENTSTRUMSLAGAREN. BONDEN.

BONDEN. (fortsätter en historia) Men de' va' fälle inte allt ska' ja' säja. De' värsta va' på Vernamo marken. Si, ja' sulle dit å sälja att par stutar, å dom sålde ja' qveckt nok. Men derefter sulle det supas på köpet, å så geck vi till Hans på Träkanten å der hade vi våra moiga gökar, så ja' blef allt lite' på kneken ska ja' säja. Men bäst som ja' står der kommer ett par stöcken blankklädda kärar å spørjer om ja' inte velle följa mä' för de' va' en person som velle tala mä me'. Å ja' följde mä, å dom tok me' opp i en grann kammar å läste dörra. Å de' ble' luft i luckan. Den ene, han sa', att han sulle slagta me' å skicka me' te' hundturken. Ja' tänker di va' frimurare. Å han velle ta' åf me' naken. Den andra sa' ge hit toma hackan så ska' vi skulptera honom . . .

REG.TR. (afbryter) Skalperas med tomahawken menar du . . .

BOND. Ja, någe' tocket.

REG.TR. Hur gick det till slut?

BOND. Jo, ja' ropa' på polis å di sprang sin väg, men när ja' kom på bena va' alla mina pengar borta, å ja' masa' me' hem te' Stina ni vet på Storhult, å der glömde ja' både Vernamo marken, skulpterade stutar, toma hackor å indian-ske frimurare. Å ja' tänkte bara på Stina, för ho' har stora blanka käkar liksom nyskurade koppargrytor. Men hvem är ni?

REG.TR. Jo, jag är regimentstrumslagare vid den Nittionionde Skandinaviska Hästflottan.

BOND. Fläskflottan?

REG.TR. O, du dumsnut! Hästflottan, kavalleri till fots, begriper du . . .

BOND. Kalfvar till fots? . . .

REG.TR. Ah, jag tror du drifver med mig. Jag skall klaga hos öfversten. (pekar på borgm., som inkommer från v.)

9:de Scenen.

DE FÖRRA. BORGM.

BORGM. Hvad är det du vill?

REG.TR. (gör honnör) Öfverste, denne tölp . . .

BORGM. Kalla mig borgmästare.

REG.TR. Ja, öfverste, denne . . .

BORGM. Era pass!

REG.TR. o. BOND. Här, öfverste. (de lemna passen.)

BORGM. (till regim tr.) Ditt namn?

REG.TR. Pehrson, regimentstrumslagare vid den Nittionionde Skandinaviska Hästflottan.

BORGM. Pehrson! Himlar! Det ögat! Den munnen! Denna näsa! Om det är han! Ja, på gången och pannan käns Thorsten, min son igen! Kom i mina armar!

REG.TR. Ja, öfverste! (faller passionerad i hans armar.)

BORGM. Dyra barn! Det var dig, var det ej, som jag lemnade vid Komötet?

REG.TR. (förvånad) Vid Komötet?

BORGM. Ja, samla ditt minnes stufbitar. Kommer du inte ihåg Karl, pepparkaksgubben, som jag lånade pengarne generalen gaf mig?

REG.TR. (gör honnör) O, generalen!

BORGM. Karl, kocken, som lagade en sådan god risgrynsgröt.

REG.TR. (ytterst förvånad) Risgrynsgröt!

BOND. (skorrar) Risgrynsgröt!

BORGM. Ja, påminn dig! Ah, tusan bomber! Han har glömt!

BOND. (aftager mös-an) Säj, öfverste, ni förstör mitt pass. Ge hit'et!

BORGM. Straxt. (till regim.tr.) Stanna här! (till bond.) Ditt namn?

BOND. Pehrson!

BORGM. Pehrson!!

REG.TR. Pehrson!!!

BORGM. (läser passet) Himlar! Det är sannt! Det ögat! Den munnen! Denna näsa! Om det är han! Ja, på gången och på pannan käns Thorsten, min son igen. Hvad skall jag göra? Jag önskade endast en son, men fann tre... O, jag tror jag svimnar. (han faller, Reg.tr. fattar tag i honom, Stina o. snob. inkomma. Tablå.)

10:de Scenen.

DE FÖRRA. STINA. SNOB.

BORGM. (vaknar opp) Hvar är jag? (tittar omkring sig) Ah, jag kommer ihåg. (stiger hastigt upp samt går fram och åter) Så besvärligt... tre söner... att vidkännas... att pressa till fadershjertat... tusende vilda känslor sönderslita mitt toterade bröst... och jag har inga stöflar på.

EN POJKE. (kommer in från h. och lemnar borgm. ett telegram.) Ers höghet, ett telegram! (går)

BORGM. Ett telegram!... Min son!... Ah, men pligten framför allt. (läser) "Borgmästare Pehrson! Gennomsök staden med största omsorg och fasttag den ridande menniskoapan Synosefalus, som rymt från sin vaktare." (talar) Hvad, har Synosefalus rymt! Huru lyckligt, om jag kunde fasttaga honom! Ah, der är ett P. S.! (läser) "Han kallar sig Pehrson". (talar) Tusan bomber! Om det är min son. Huru förfärligt! Men till mina pligter! (går till h.)

BOND. (följer) Mitt pass!

BORGM. Ack, hvad jag lider! (går till h.)

SNOB. (följer) Mitt pass!

BORGM. Mitt hufvud svindlar! (går till höger)

STINA. (följer) Mitt pass!

BORGM. Synosefalus, min son! (går till v.)

REG.TR. (följer, gör honnör) Mitt pass!

BORGM. Lemna mig, jag kan icke tänka utan mina stöflar.

ALLA. Men, öfverste!

BORGM. Jag måste hemta mina stöflar. (går.)

11:te Scenen.

DE FÖRRA, (utom borgm.)

STINA. Han tycktes vara förtörnad.

BOND. (går fram och klappar Stina under hakan) Token rar grebba! (Snobben går emellan)

STINA (koketterar) Ni är artig. (till reg.tr.) Hvad upp-retade hans känslor?

REG.TR. Sköna varelse, jag vet ej.

BOND. En kan fälle begripa, när en ser en token fin tös blir en allt lite' kollrig i hufvudet.

SNOB. (går emellan dem) Fanken, ni vet!... Mera af-stånd, var god!

STINA. (till reg.tr.) Jag tror, han var sjuk. Känner ni honom?

REG.TR. Sköna siren, jag känner honom ej.

STINA. Men jag observerade, att ni hjälpte honom, när han föll...

REG.TR. Jag gjorde endast min pligt som soldat, men jag hade hellre önskat, att det varit er, sköna varelse, som jag bevisat denna tjänst.

STINA. (afsides) Dessa tre karlar tyckas vara kära i mig. Det är svårt för en ung flicka att vara ensam bland kärleks-tokar. (sjunger)

SÅNG No. 2.

(Mel. "We never speak as we pass by")

1.

STINA. Ej kan en stackars flicka le,
 När hon förföljs af friare,
 Som eftersträfva, föreslå,
 Försäkra, för att lyckan nå.
 Om de ej vore fler än två!
 Dock är det, som ni nu kan se,
 Ej färre friare än tre.

ALLA. En stackars flicka kan ej le,
 När hon förföljs af friare,
 Ty det är nu, som ni kan se,
 Ej färre friare än tre.

2.

STINA. Ej kan en stackars flicka le,
 I dylik omkrets så sig se.
 Ej allihop hon älska kan,
 Ty hjertat skänks blott till en man.
 En enda en, en kärleksdröm,
 Omhuldad af en maka öm,
 Så icke kan hon hjertat ge,
 Fördeladt bort till till alla tre.

ALLA. En stackars flicka kan ej le etc.

STINA. Detta är en farlig omgifning.

SNOB. Hon sjunger som en engel.

BOŃD. Hon är uthållig som Svens ko.

REG.TR. Du förtrollar mig med din sång, min söta
 siren!

STINA. Stina är mitt namn, herre, icke siren.

REG.TR. Ja, min siren!

STINA. Hvad är en siren, om jag får fråga?

REG.TR. En siren, sköna varelse (stammar) en siren är .. är ...

SNOB. (infaller) En qvinna med fiskstjert.

STINA. Fiskstjert! Åh, så förfärligt!

REG.TR. Men, sköna, jag försäkrar ...

BOND. Det var mej ett kálhufvud till att slå för henne!

Jo, du är minnsann en skön figur du. Vet du ej att ha respekt för en kronans karl, din bondlurk ...

BOND. Ruttna stadsbo ...

REG.TR. Tusan tunnor uppbrända dynamitpatroner! En bonde generar armen. (drager sitt svärd) D-r-r-a-g ditt svärd och ställ dig till försvar, din bondhvalp!

STINA. Åh min Gud! De slå ihjäl hvarandra. Hjelp! Mördare! Elden är lös!

SNOB. Ah, der är öfversten!

(borgmästaren kommer in i full uniform.)

12:te Scenen.

DE FÖRRE. BORGMÄSTAREN.

STINA (till snob.) Han har stöflarne på!

SNOB. (till reg.tr.) Han har stöflarna på!

REG.TR. (till bonden) Han har stöflarne på!

BOND. (till publiken) Han har stöflarne på!

SÅNG No. 3.

(Mel. ur H. M. S. Pinafore.)

1.

ALLA. (ntom borgn)

Se öfversten med uniform och svärd.

Med stöflar på han är en man af verld.

BORGM. (ensam)

I enskildt lif jag är en annan man.
På flöjt och på fiol jag spela kan.
Att slå på trumma är jag äfven lärd,
Men med stöflar på jag är en man af verld.

ALLA.

Se öfversten med uniform och svärd etc.

BORGM.

Till lejonet förbytes dock ett lam,
Så darrande de menskobarn förnam.

Alla tillsammans.

BORGM.

Jag af förödelse och blod är närd,
Med stöflar på jag är en man af
verld.

DE ÖFRIGA.

Se öfversten med uniform o. svärd
Med stöflar på han är en man af
verld.

STINA. Den som har stöflar vet nog hvar skon
klämmer.

BORGM. Hvarför detta väsen?

REG.TR. Han generar armen.

BOND. Inte ett dugg, men han har förolämpat denna
qvinna.

REG.TR. Jag vill ha upprättelse. Drag ditt svärd och
låt oss duellera!

ALLA. En duell!

STINA. O, min Gud!

BORGM. (förvirrad) En duell! O, Synosefalus, min
son!

REG.TR. Jag är en officer.

BOND. Kanske ja' kan bli en, ja' vill försöka. Öf-
verste, låna mej ert svärd!

BORGM. Mitt svärd! (betraktar honom) Himlar! Hvad
ser jag? Dessa knäbyxor, denna skinnkaskett! Det är han,
det är han!

BOND. (afsides) Hvad säger han?

BORGM. Ditt namn är Pehrson?

BOND. Ja.

BORGM. Jag arresterar dig.

BOND. Arrestera mej! Hvarför?

BORGM. (afgörande) Ditt rätta namn är Synosefalus, och du har rymt från den verldsberömda Senegambiska circusen. Till kurrän! (afsides) Jag har en förvånande makt med stöflarne på!

BOND. (för sig) De' va' minnsann befängdt!

SNOB. *Bien!* Det börjar bli' ganska *plaisante!*

BORGM. (hastigt) Hvad hör jag? Denna utländska brytning . . . (till snob.) Ditt namn är Pehrson?

SNOB. Ja.

BORGM. Jag arresterar dig.

STINA. O, min Gud!

SNOB. (oroligt) Arrestera mig! Hvarför?

BORGM. Det får du veta sedan.

SNOB. Med hvad rättigheter?

BORGM. (högtidligt) Med en borgmästares rättigheter. Kom till kurrän, säger jag, och stanna der (med eftertryck) tills du kan hoppa öfver Öresund och Tyskbagarebergen.

SNOB. Hoppa öfver . . .

STINA. Öresund . . .

BOND. Tyskbagarebergen . . .

SNOB. Blodtörstige antiqvitet, det är en oförrätt att . .

BORGM. Ni gör motstånd, ah, det är nog! Regiments-trumslagare, jag påyrkar din hjälp. (pekar på bonden, samt tar sjelf snob.)

SNOB. Detta är en skymf, att arresterera en oskyldig . . .

BORGM. Ja, när man är oskyldig.

SNOB. (motstretande) Låt mig taga min säck med mig!

BORGM. Jag skall nog ta vara på säcken.

SNOB. Han tar min säck, han tar mig i kragen, han tar mig på ordet, han . . .

BORGM. Han tycker illa vara att bli tagen på bar gerning.

SNOB. (motstretande) Dra inte så tätt på halsduken.

BORGM. Tiger du inte, så sätter jag nosgrimman på.
(drar honom in i huset, der reg.tr. har insatt bonden och låser dörren)

13:de Scenen.

DE FÖRRA, (utom snob. o. bond.)

BORGM. Ändtligen!

REG.TR. Seså, öfverste, jag tänker, att det var en god
hjelp.

BORGM. (lugnt) Regimentstrumslagare! Jag är nöjd
med ditt uppförande under denna märkliga och högtidliga,
men hemska tilldragelse. (får en ide; ser på reg'm.tr.) Ah,
Hvad ser jag? (hoppas omkring) Apmenniskan har skägg,
detta hår, han vidkänner namnet Pehrson. (till reg.tr.) Jag
arresterar dig, Synosefalus!

REG.TR. (förvånad) Huru, Synosefalus! Jag känner inte
till den fluren. Han är ej vid mitt regimente.

BORGM. (myndigt) Jag arresterar dig. Du är en
hoppare.

REG.TR. (förvånad) Men, öfverste . . .

BORGM. Du gör motstånd! Ah ha, till kurran!

REG.TR. Men jag är regimentstrumslagare vid Nittio-
nionde Skandinaviska Hästflottan.

BORGM. Inga anmärkningar. (skjuter honom in i huset
och låser dörren.)

14:de Scenen.

DE FÖRRA. (utom reg.tr.)

STINA. Min Gud, stackars karlar.

BORGM. (groft) Qvinliga torpare, ditt namn är Pehrson?

STINA. Stina Pehrson, ers höghet.

BORGM. (afsides) Ah ha, det synes misstänksamt; vi
måste korsexaminera henne. (högt) Så, ni försöker gälla för
en flicka.

STINA. Ja, ers höghet.

BORGM. Kalla mig öfverste.

STINA. Ja ers höghet. Hvad hade dessa unga män gjort för att blifva insatta i kurrån?

BORGM. (ransakande) Du skall resa med den flygande velocipeden?

STINA. Ja, ers höghet.

BORGM. Kalla mig öfverste.

STINA. Ja, ers höghet. Hvarför arresterade ni dem? Det var riktigt narraktigt gjordt.

BORGM. (med värdighet) Qvinliga torpare!

STINA. O, Jesses, ursäkt. Var det därför, att de icke ville blifva dina söner?

BORGM. (stolt) De äro ej längre mina söner.

STINA. Hvad äro de då?

BORGM. Hvad? (lugnt) Synosefalus.

STINA. O, Jesses! Hvilken?

BORGM. Alla tre.

STINA. Det är ju en riktig galenskap.

BORGM. (strängt) Qvinliga torpare!

STINA. Ers höghet, de ha inte gjort något ondt. Frigif åtminstone en, den unge vackre karlen. Han älskar mig.

BORGM. (barskt) Hans namn är Pehrson.

STINA. Ja. Men det har ingenting att betyda. Mitt namn är också Pehrson. Hvarför icke arresterera mig?

BORGM. Jag har tänkt på det. (tar en pris snus.)

STINA. Jag kunde nog vänta denna elakhet från en sådan som ni.

BORGM. Qvinliga torpare!

STINA. (smickrande) Men goda, söta, dyra, vackra öfverste, var nu god och låt mig få den der herrn!

BORGM. Men hans namn är Pehrson . . .

STINA. (qvickt) Men ert namn är ju också Pehrson.

BORGM. (förbluffad) Så är det! Himlar, jag hade nästan glömt bort det! Hvad skall jag göra? Kanske jag sjelf är Synosefalus!

STINA. (observerar honom) O, Jesses, hvad fattas?

BORG. En gammal soldat bör lida utan klagomål. Jag måste tillfångataga mig sjelf. (går högtidligt till dörren, men kommer tillbaka till Stina; misstänksamt) Är du säker på, att du är en flicka?

STINA. Öfverste, ni är ohöflig! Jag är missnöjd, förvånad och bestört.

BORG. (afsides) Sådan mildhet! Hon måste vara en flicka. (går in i huset.)

STINA. O, Jesses, så förfärligt! Han kunde åtminstone ha släppt ut en, den gamle gubbstuten.

(snob., bond. o. reg.tr. titta ut genom borgm. fönster i 2:dra vän.)

15:de Scenen.

STINA. SNOB. BOND. REG.TR.

SNOB. Schy-y schy-y!

STINA. (ser upp) Ah, der är han! (till snob.) Borgmästaren är derinne.

SNOB. Schy-y! Tala sakta. Vi ska' rymma genom fönstret.

STINA. Huru?

SNOB. Med denna repstege. (kastar ned en lina) Det är ganska farligt, men vi måste riskera det. Håll i stadigt! (till publiken) Sensation! (alla tre klättra ned, under det musiken spelar p. p. tremola p. Cresc. Sedan f. f. D. Cresc.)

STINA. Frälsta! Frälsta till slut! Jesses! Hvad jag är glad!

ALLA. Frälsta!

BOND. Låt oss fly!

STINA. (vid r.) Ja . . .

REG.TR. (till h.) Vi . . .

SNOB. (vid r.) Måste . . .

BOND. (till v.) Fly.

SÅNG No. 4.

(Quartett. Mel. "Farväl" af Mendelssohn-Bartholdi.)

Ja, vi måste alla fly
 Innan dagen är försvunnen,
 Innan månens glans upprunnen
 Visar sig så härligt ny.
 Fly långt bort!
 Fly långt bort!
 Fly långt bort!
 Fly långt bort!
 Alla fly!
 Ja, vi måste alla fly!
 Alla fly!
 Ja, vi måste alla fly!

SNOB. Hvilken väg leder till Grenna?

BOND. Jag har en vägvisare för resande i Sverige; låt oss se.

SNOB. (tar boken och läser på omslaget) Senaste nyheter från hufvudstaden.

ALLA. (nyfiket) Ah!

SNOB. (läser. Med förvåning) Ah!

ALLA. Hvad?

SNOB. Se här!

ALLA. Ja. Hvad är det?

SNOB. (pekar på boken) Se der!

ALLA. Nåväl?

SNOB. (läser) Underrättelser önskas om en herr Pehrson, som var öfverste vid "Prinsens Gubbar" och som år 1832 lånade en summa penningar till Kalle, pepparkaks-gubben.

STINA. Tyst! Borgmästaren kommer!

SNOB. Lyssna! (läser) Denne Kalle, som var en enkling, dog nyligen och efterlemnade en summa af 342 millio-

ner riksdaler, hvilka han har testamenterat till ofvannämnde Pehrson.

ALLA. 342 millioner! Åh!

STINA. Vi förlora tid; vi måste fly.

SNOB. Det är sannt. (afsides) Och han tog mig för sin son . . .

BOND. (afsides) Tusan tunnor hafre! Kanske han är far min!

REG.TR. (afsides) Han sa' att han var min pappa!

STINA. Han kommer! Göm er!

ALLA. Ja, vi måste gömma oss. (de gå in på krogen. Borgm. kommer från huset med ett telegram i handen)

16:de Scenen.

STINA. BORGMÄSTAREN.

BORGM. (läser) Synosefalus fasttogs i morgse på spetsen af Vesterås domkyrkotörn. (talar) Då är jag fri; mina fångar äro alla oskyldiga.

STINA. (afsides) Jag hoppas, att han ej upptäcker deras flykt.

BORGM. De måste frigifvas.

SNOB. (från krogdörren) Släpp ut oss!

BORGM. Hvad hör jag?

STINA. O, så oförsigtigt!

(snob., bond. och reg.tr. komma in fr. krogen)

17:de Scenen.

DE FÖRRE. SNOB. BOND. REG.TR.

SNOB. Det är jag. Jag flydde. Jag gjorde orätt. Jag vill ej såra en ädel borgmästare och därför har jag återkommit. Arrestera mig.

BOND. Och mig.

REG.TR. Och mig.

- BORGM. Men . . .
- SNOB. Jag skall lyda er, som en son lyder sin fader.
- BORGM. Fader!
- REG.TR. Öfverste ni kallade äfven mig er son!
- BORGM. Hvad skall jag göra?
- STINA. Kanske de alla äro era söner.
- SNOB. BOND. REG.TR. (knäböjande) Fader! (Tablå)
- BORGM. O, mitt hjerta är rördt! Mina söner, kom i mina armar, alla tre! (han omfamnar dem)
- STINA. Åh, Jesses, hvad det är rörande!
- BORGM. Svara mig nu, hvarför lemnade ni trädet, der jag stälde er?
- SNOB. BOND. REG.TR. (med förvåning) Trädet!?
- STINA. De ha glömt det!
- BORGM. Det är santt, det var längese'n. Kommen I ihåg er moster, Amatyststina Pehrson?
- STINA. (öfverraskad) Amatyststina Pehrson var min moder!
(Musikchord)
- ALLA. Ah!
- STINA. Och som bevis har jag här ett kors, som hon gaf mig.
- ALLA. Hennes moders kors!
- STINA. (uttager korset ur barmen) Och jag har äfven hennes papper.
- BORGM. Kan hon vara min systerdotter? (försöker att läsa papperen, som Stina räckt honom) Jag kan inte läsa med stöf-larne på. (till snob.) Vill du läsa det för mig?
- SNOB. (läser) Ja, hon är hans systerdotter.
- STINA. Ja, er systerdotter! Jag är ledsen, att ni icke visste det förut, ty nu kan ni tro, att jag vidkänner er för det stora arfvets skull.
- BORGM. (förvånad) Det stora arvet! Hvilket arf?
- REG.TR. Jo, Kalle, pepparkaksgubben är död.
- BORGM. Åh, mina söner, jag adopterar er alla. Ni måste aldrig lemna mig.
- SNOB. BOND. REG.TR. Nej, aldrig!

BORGM. (förtroligt) Vi borde ha bröllop för att göra glädjen högtidligare.

SNOB. (tar Stinas hand) Vi ska' nog ombesörja den saken eller hvad tror du, min älskling?

STINA. Jo jo men.

(herr o. fru Snackare inkomma från v.)

18:de Scenen.

DE FÖRRA. HERR OCH FRU SNACKARE.

HR. SN. Vårt giftaslif begynnes igen.

FRU SN. Ja, vi ha kommit öfverens om, att ej komma öfverens.

BORGM. Mycket bra, då behöfva vi bara litet musik att sluta med.

SÅNG No. 5.

(Mel. "Yankee Doodle")

1.

SNOB.

Jag lycklig är hvarthän det bär
Att sällheten få smaka,
Att glömma sorger och besvär,
Ty kaka söker maka.

ALLA.

När till slut vi sjunga ut
Med solo och med chorus,
Då önska vi förutan prut
Ni klappa litet för oss.

BOND.

Ja' grynen spar å hemåt drar,
 Ty ja' är riker vorden.
 Å Stina ja' till hustru tar
 Å plöjer, härfvar jorden.

ALLA.

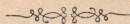
När till slut, etc.

BORG.

Bort ack och ve, nu kan jag le,
 Jag sällheten har rönat.
 I dubbelt mått med söner tre
 Min Gud har mig belönat.

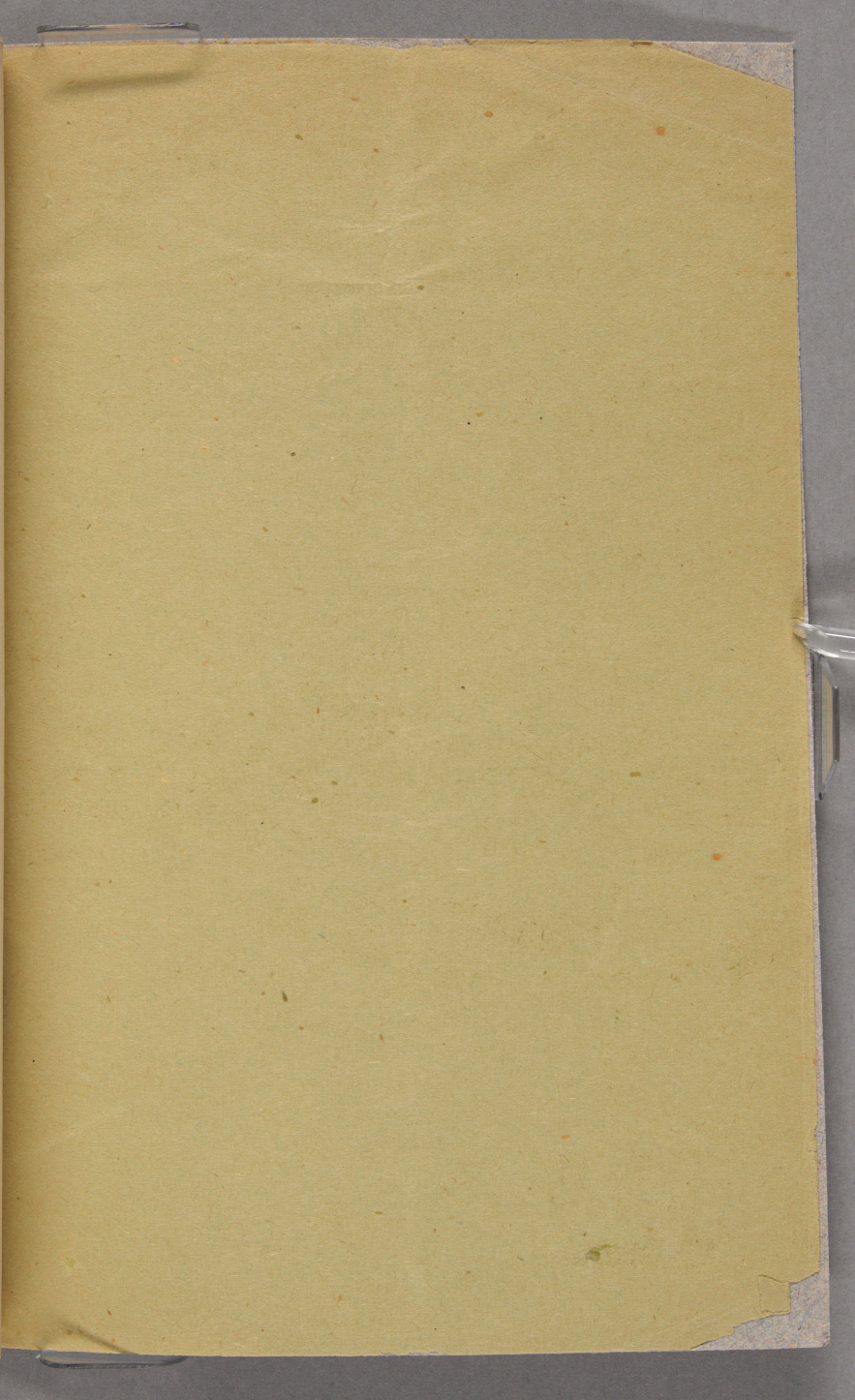
ALLA.

När till slut, etc.

RÄTTELSE.

Sid. 15, sång no. 2, vers 1 bör insättas efter 4:de versraden:
 Sig reda kunde hon förmå,

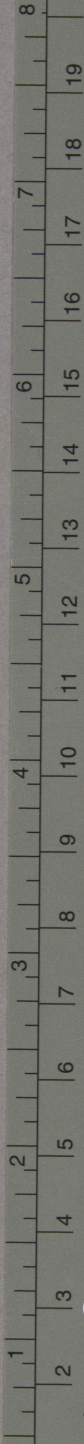

*De, som önska uppföra denna pjäs, torde hän-
vända sig till förf. hvars adress är : 754 Santa Fe
Avenue, Denver, Colo.*

Inches

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue	Cyan	Green	Yellow	Red	Magenta	White	3/Color	Black
------	------	-------	--------	-----	---------	-------	---------	-------

